

ВАСИЛ ЦОНЕВ

КРАДЕЦ

chitanka.info

Той влезе бавно, много бавно, мина покрай управителя, който си отвори устата да му каже, че места няма, и седна на централната маса.

Управителят примигна. Що за птица?

Току-що той беше отпратил един бивш посланик, един професор и трима лекари.

— Обяд — след четиринадесет часа! — каза им управителят. — Пристигнали са спортисти. Когато те свършат, тогава свободна консумация.

А това?

Управителят се завъртя зад гърба на непознатия, сетне мина покрай него, но непознатият го спря:

— Младеж!

Управителят се наежи. Той беше най-малко десет години по-стар от непознатия. Но тонът беше никак си властен, гласът обработен и не търпеше възражение.

— Лист!

Управителят поиска да каже, че той е управител и носенето на лист е обязаност на сервитьорите, но все пак донесе лист. Непознатият се вгълби в него. Сетне каза:

— Сливова! Сто грама. И туршия!

Управителят поиска да каже, че сливова нямат, но непознатият го погледна в очите:

— Сливова, казах! И туршия!

Иди и не му носи.

Управителят се изви, отиде при бюфетчика и нареди да налее сто грама сливова, сетне каза на една от жените да извади от „оная“ туршия и да донесе една чиния.

Взе ракията и туршията и сам ги занесе на непознатия.

— Седни! — каза непознатият.

Управителят седна.

Инспектор? Началник?

Непознатият пийна малко от ракийката, вкуси от туршията и поклати глава:

— Добре.

Управителят се опита да се усмихне. Явно — началник. Ей сега ще го попита как е работата, как е оборотът.

Но непознатият си изпи ракията, изяде туршията и посочи листа:

— Курбан чорба! И гулаш! Кажи на готвача, че са за мене.

Управителят скочи и след миг донесе поръчката. От вратата на офиса надзърнаха сервитьорите, готвачите, касиерката, бюфетчикът и чистачката.

Непознатият изяде супата, сетне каза:

— Вино! Червено.

— Гъмза?

— Домашно! — каза непознатият.

Управителят за миг зяпна, но сетне затвори уста. Ясно.

Бързо скочи и след миг на масата на непознатия се появи кана с розово вино. Непознатият си сипа водна чаша, сетне отпи малко, сетне изпи цялата чаша и си наля втора.

— Добре е. Колко имаш от него?

— Буренце.

— Двесте?

— И петдесет.

— Ще ти стигне.

Управителят помръдна с рамене. Непознатият изпи цялата кана, сетне запали цигара. Управителят го гледаше въпросително. Ей сега ще каже:

— Как е оборотът?

Но непознатият пушеше, гледаше го в очите и мълчеше. Погледна часовника си, избърса се със салфетката и стана. Управителят също стана, като се наведе малко напред. Сега ще му каже:

— Да видя кухнята.

— Благодаря! — каза непознатият.

И си тръгна. Управителят остана на мястото си, като не знаеше какво да каже.

— Извинете — най-сетне каза той, — няма ли да видите кухнята?

— Защо? — попита непознатият.

— Ами...

— Не mi трябва. Благодаря за обяд!

Когато излезе от ресторантa, бившият посланик, който стоеше в хола и чакаше да стане четиринадесет часа, скочи:

— Какво става тук? Защо ни карат да чакаме?

— Не знам — вдигна рамене непознатият.
— Но вие обядвахте, аз ви видях. Не сте ли им началник?
— Не — отвърна непознатият, — аз съм им колега.
— Управител на ресторант?
— Не — отвърна непознатият, — крадец.
И си излезе.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.